

[Bauusgaard.]

på Færøernes specielle forhold. Da lovforslaget er anbefalet af landsstyret på Færøerne, kan jeg tilslutte mig det af det ærede medlem hr. Dupont udtrykte ønske om, at forslagene går videre uden udvalgsbehandling.

Kristian Kristensen: Jeg skal på retsforbundets vegne og uden yderligere argumenter end dem, der er anført af tidligere ærede ordførere, tilsige retsforbundets medvirken til sagens behandling og de to lovforslags vedtagelse.

Petra Petersen: Den kommunistiske gruppe har ikke noget at indvende imod de to foreliggende lovforslag. De to ændringer, der foreslås til loven af 1947, synes vi er rimelige, og vi har ikke noget imod at være med til at udskyde den egentlige revision af loven til 1962-63. Også lovforslaget, der omfatter Færøerne, kan vi tiltræde.

Men når vi nu diskuterer disse to lovforslag, synes jeg, det spørgsmål trænger sig på, om det ikke vil være rimeligt snart at få en lovgivning af lignende art som den, vi her diskuterer, for Grønlands vedkommende. De beretninger, man får fra Grønland, tyder på, at en lovgivning af lignende art er tiltrængt dér, selvfølgelig tilpasset efter grønlandske forhold. Vi husker jo, hvordan kønssygdommens antal steg stærkt her i landet under krigen og besættelsen; vi ved, at der i dag befinder sig fremmede tropper i Grønland, og at der er mange danske arbejdere, der for et kortere eller længere tidsrum opholder sig i Grønland og derved er medvirkende til at øge risikoen for kønssygdomme. Jeg mener, at vore grønlandske landsmænd har krav på en lovgivning som denne til bekæmpelse af smitte og smittespredere.

Jeg vil dog gerne knytte et par bemærkninger til det første lovforslag. Vi har som sagt ikke noget imod at udskyde revisionen. Ministeren nævner ikke, hverken i sin fremsættelsestale eller i bemærkningerne til lovforslaget, noget tal for stigningen i antallet af kønssygdomme igennem de sidste år. Jeg vil mene, at selv uden den stedfundne stigning ville det være uheldigt at svække agt på givenheden. Men antallet af tilfælde er altså stigende, og i den anledning vil jeg

gerne spørge, om ikke betænkningen fra det udvalg, som justitsministeren i sin tid nedsatte vedrørende bekæmpelsen af prostitutionen, for længst burde have været diskuteret her i tinget. Ministeren siger jo, at man kan ikke vente et lovforslag derom i denne samling. Vi må vist erkende, at prostitutionen og den vel ikke mindre farlige halvprostitution flourer selv i landets mindste flækker. Naturligvis er den værst her i København. Vi har for nylig gennem dagspressen set, at politiinspektør Jersild har oplyst, at sædelighedspolitiet i året 1959 har anholdt 600 kvinder; deraf var de 107 under 18 år. Politiinspektøren siger, at af disse kvinder kom de 300 fra provinsen; det vil altså sige, at en stor del af de unge kvinder, der søger ind til hovedstaden for at opleve denne, går til grunde. Det er efter min mening en meget farlig udvikling, for ikke alene er disse unge halvprostituerede farlige smittespredere, men de ødelægger deres liv og fremtid. Var det ikke påkrævet, at den højtærede justitsminister så noget strengere på disse forhold? Opgaven er jo ikke at straffe, men at hjælpe disse unge ind på den rette vej.

Politiinspektør Jersild kalder disse unge for barpiger; i andre kredse kalder man dem for amerikanerpiger. Navnet betyder i denne forbindelse i og for sig ikke noget; kernen er, at disse unge piger lever i halvprostitution. Der har mellem år og dag været ganske utrolige ting fremme om de såkaldte amerikanerbordeller eller -hoteller, hvad man så vil kalde det, ting så rystende, at man skulle tro, at myndighederne gik rundt med lukkede øjne. Det er her, jeg mener justitsministeren bør kigge lidt på forholdene. Meget har vi ofret på NATOs alter, men vi skal vel ikke også ofre vore unge piger? Nu ved jeg vel, at det selvfølgelig ikke alene er amerikanske orlovsoldater, der er årsag til, at så mange unge piger kommer i konflikt med sædelighedspolitiet, men som sagt: der har været så rystende ting fremme, at det ikke kan lades ude af betragtning. Jeg tror, det ville være en støtte for sædelighedspolitiet, om myndighederne, også gennem lovgivningsmagten, tager dette spørgsmål alvorligt op.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg takker for den velvillige behandling.